

Zitting 1997-1998

18 juni 1998

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR ONDERWIJS, VORMING EN WETENSCHAPSBELEID

Interpellatie van de heer Filip Dewinter tot de heer Luc Van den Bossche, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken, over een evaluatie van het non-discriminatiepact en de non-discriminatiecode in het onderwijs

Commissie voor Onderwijs Vorming en Wetenschapsbeleid

Donderdag 18 juni 1998

VOORZITTER : De heer Gilbert Vanleenhove

– *De interpellatie wordt gehouden om 14.30 uur.*

Interpellatie van de heer Filip Dewinter tot de heer Luc Van den Bossche, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken, over een evaluatie van het non-discriminatiepact en de non-discriminatiecode in het onderwijs

De voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van de heer Dewinter tot de heer Van den Bossche, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken, over een evaluatie van het non-discriminatiepact en de non-discriminatiecode in het onderwijs.

De heer Dewinter heeft het woord.

De heer Filip Dewinter : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, het is niet mijn bedoeling om te polemiseren over het non-discriminatiepact of de non-discriminatiecode. Dat hebben we in het verleden reeds verscheidene malen gedaan, onder meer naar aanleiding van een interpellatie. Het lijkt me echter nuttig om er nu, een aantal jaren na het van kracht worden van dit pact, een evaluatie van te maken, zeker na de publicatie van de cijfers naar aanleiding van de schriftelijke vraag van mevrouw Van Cleuvenbergen.

Het pact bestaat reeds sinds 15 juli 1993. U kent de bedoeling ervan : Vlaanderen is een multiculturele samenleving geworden, en dit is een onomkeerbare ontwikkeling. Dit lees ik althans in het pact. In de schoot van de Vlaamse Onderwijsraad werd destijds een beoordelings- en bemiddelingscommissie opgericht, met als voorzitter de onvermijdelijke pater Leman, directeur van het Centrum voor Gelijkheid van Kansen en Racismebestrijding. Die commissie onderzoekt de klachten over de totstandkoming en werking van het overleg en de

naleving van de overeenkomst, net als klachten over discriminatie in het onderwijs. Ik wil het over deze klachten hebben, die een goede maatstaf vormen voor de werking van het pact en de noodzakelijkheid ervan.

Mijnheer de minister, uit uw antwoord op de vraag van mevrouw Van Cleuvenbergen blijkt dat het aantal klachten dat deze beoordelings- en bemiddelingscommissie bereikte, bijzonder gering is. In de periode tussen de schooljaren 1993-1994 en 1996-1997, werden in totaal slechts 77 klachten geregistreerd.

Zeven klachten verklaarde de commissie ongegrond. Twee klachten over het busvervoer werden zonder voorwerp bevonden, daar de klagers hun klacht introkken. Elf klachten hebben te maken met het dragen van een hoofddoek, wat meer zegt over de houding en de mentaliteit van bepaalde islamitische gelovigen dan over de scholen en de onderwijsinstellingen waarvoor het pact bedoeld is. Ik ga daar verder niet op in. Verder waren er nog twee klachten over het doorverwijzen van leerlingen naar het buitengewoon onderwijs. Die doorverwijzingen bleken echter terecht, dus ook die klachten waren ongegrond. Er waren elf klachten over de doorverwijzing door een 30-percentschool. Twee klagers daarvan berustten uiteindelijk in de toestand, drie klagers werden ingeschreven in de school van hun keuze. Ook hier was dus de helft van de klachten zonder voorwerp. Er was dan ook nog een klacht van een vreemde leerkracht over de niet-verlenging van zijn opdracht. Naderhand bleek dat de betrokkene pedagogisch niet voldeed.

Rest ons dus op vier jaar tijd nog één klacht, de alibiklacht bij uitstek, over racisme bij leerlingen. Verder zijn er nog twee klachten over een 'vermeende racistische opstelling van het personeel'. In totaal dus één klacht over leerlingen en twee klachten over het personeel. Een van die twee laat-

Dewinter

ste klachten blijkt dan nog te wijten te zijn aan een persoonlijke vete tussen een leraar en een leerling.

Als ik dit alles overloop, en ik durf deze cijfers niet in twijfel te trekken, dan kan ik alleen maar vaststellen dat racisme een uiterst marginaal probleem is in het onderwijs en de Vlaamse scholen. Het is naar mijn bescheiden mening trouwens een al even marginaal probleem in onze samenleving, maar daar hebben we het vandaag niet over. Deze cijfers tonen aan dat alle campagnes, het pact en de opgestelde codes niet echt veel hebben losgeweekt. Als we de cijfers mogen geloven, dan waren het pact en de codes een kanon om op een mug te schieten. De conclusie kan ook zijn dat het sop de kool niet waard was. Welke evaluatie moeten we vier jaar na de inwerkingtreding van dit pact op basis van deze cijfers maken ?

Ik heb dan ook een aantal vragen voor de minister. De instellingen en organisaties die de overeenkomst ondertekenen, werken een model uit voor een non-discriminatiecode, rekening houdend met de krachtlijnen van dit akkoord en het eigen pedagogisch project. Het pact en de code zijn dus twee verschillende zaken : de code wordt afgesloten op het niveau van de school. Hoeveel verschillende codes zijn er nu in omloop ? Ik heb de indruk dat die codes soms van elkaar verschillen, daar ze op lokaal vlak worden afgesloten. Bracht de minister of zijn kabinet wijzigingen aan aan die verschillende codes, zodat ze conform het pact werden ? Zo ja, in welke zin, waar en hoeveel keer gebeurde dit ?

Heeft de minister kennis van klachten van Vlaamse ouders over bijvoorbeeld de aantasting van de vrijheid van onderwijs of van de onderwijskwaliteit, dit als gevolg van het door dit pact opgelegde toelatingsbeleid ? Zo ja, hoe worden deze klachten dan behandeld ? Is de minister van oordeel dat het door het verdrag opgelegde toelatingsbeleid nog langer houdbaar is in sommige grote steden ? Ik denk bijvoorbeeld aan Brussel, waar de situatie in heel wat scholen – ik geef toe dat dit veeleer in Franstalige scholen is – explosief kan worden genoemd. Is het niet in het belang van de Nederlandstalige scholen en hun leerlingen dat deze situatie wordt aangepast ? In welke mate worden het pact en de codes in de praktijk toegepast in Brussel ?

Het schooljaar 1998-1999 nadert, het laatste jaar dat de overeenkomst geldt voor de vijf zogenaamde pilootgemeenten – Mechelen, Sint-Niklaas,

Houthalen, Genk en Willebroek – waar die pacten werden afgesloten. Voorziet de minister in een voortzetting ervan, gezien de cijfermatig uiterst beperkte consequenties van de overeenkomst ? Zal deze worden hernieuwd, of zal men zich bezinnen op basis van de nu bekende cijfergegevens, die mijns inziens boekdelen spelen ? Zo niet, wat zijn dan de bakens die men uitzet voor de toekomst : hernieuwen, niet-hernieuwen, aanpassen of bijsturen ? Als er wordt bijgestuurd, in welke zin wenst men dit dan te doen ?

Ik heb nog een vraag over een aantal scholen – onder meer in het Antwerpse – die uitdrukkelijk niet willen worden betrokken bij de codes en het pact. Ik denk aan het niet onbelangrijke net van joodse scholen, de Steiner-scholen, enzovoort. Deze scholen wensen hier niets mee te maken te hebben. Dat betekent misschien bijkomende publiciteit voor die scholen, maar dat laat ik in het midden. Ik stel dit alleen maar vast. Ook werden in een aantal gemeenten de codes nog niet goedgekeurd. Hoe zit het daarmee ? Maakt men er werk van om die codes toch te laten toepassen en onderschrijven ?

Wat is na vier jaar non-discriminatiepact en -code in Vlaanderen de balans, zeker in het licht van de nu bekende cijfergegevens ? Mijnheer de minister, mijn besluit is alvast dat u moet toegeven dat deze gegevens ons leren dat er in de praktijk veel minder concrete problemen zijn dan het pact en alle codes doen uitschijnen. Die codes en het pact werden immers afgesloten omwille van de overtuiging dat het racisme in de scholen de spuigaten uitliep en dat hier een ander beleid voor moest worden gevoerd. De twee meest pregnante cijfers liggen hier voor : op vier jaar tijd één klacht over racisme bij leerlingen en twee klachten over het personeel. Dit is een magere balans. Hebben we hier niet met een kanon op een mug geschoten ? Was het sop de kool wel waard ?

De voorzitter : Mevrouw Van Cleuvenbergen heeft het woord.

Mevrouw Riet Van Cleuvenbergen : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, in aansluiting op deze interpellatie wil ik graag enkele bedenkingen uiten bij de resultaten van het onderzoek. Ten eerste was volgens mijn informatie dit beleid niet bedoeld om zich specifiek op het racisme te richten, maar was het vooral de bedoeling om te komen tot een betere spreiding van kinderen van allochtone ouders.

Van Cleuvenbergen

Ten tweede heb ik geleerd dat heel de aanpak is gebaseerd op gemeentelijk overleg van zowel basis- als secundaire scholen. Pas in allerlaatste instantie kan er een beroep worden gedaan op de beoordelings- en bemiddelingscommissie. Dat er zo weinig een beroep werd gedaan op deze commissie, kan dus ook positief worden uitgelegd : er is een goed gemeentelijk overleg en er zijn goede afspraken die duidelijk genoeg zijn voor de ouders. Ik wil dit onderstrepen.

Dit neemt niet weg dat we allemaal weten dat deze regelgeving volgend schooljaar ingaat, en dat een evaluatie al werd beloofd voor het voorjaar van 1998. Heeft de minister dit alles al ernstig geëvalueerd ? Uit mijn informatie blijkt het in het basisonderwijs allemaal veel beter te lopen. Er zouden al meer akkoorden zijn afgesloten dan in het secundair onderwijs.

Heeft de minister ook cijfers over het ondersteunen van ouders die ter plaatse voor hun kinderen willen opkomen, en over het hierbij betrekken van de migrantengemeenschappen ? We kunnen deze minderheden ondersteunen via het decreet op de etnisch-culturele minderheden.

De voorzitter : Minister Van den Bossche heeft het woord.

Minister Luc Van Den Bossche : Mijnheer de voorzitter, vooraleer in antwoord op de eerste vraag een overzicht te geven van de klachten die werden behandeld door de beoordelings- en bemiddelingscommissie in de Vlaamse Onderwijsraad, wil ik herhalen wat mevrouw Van Cleuvenbergen heeft gezegd. Ik wil herinneren aan de procedures die de interpellant gemakshalve niet vermeldt. Conform de procedures worden de meeste klachten, die niet centraal worden geregistreerd door de VLOR, opgelost door het lokale non-discriminatieoverleg : door het lokaal of regionaal integratiecentrum of door de gedecentraliseerde meldpunten voor klachten over racisme bij het Centrum voor Gelijkheid van Kansen en Racismebestrijding. De geregistreerde klachten zijn klachten waarvoor dit lokale overleg geen oplossing heeft gevonden en die worden doorgestuurd naar de beoordelings- en bemiddelingscommissie. Het is dus fout om te zeggen dat de cijfers alle klachten weergeven : de cijfers weerspiegelen de klachten die op lokaal niveau niet werden opgelost. Noch de VLOR noch ikzelf hebben een zicht op het aantal en de aard van de lokaal behandelde klachten. Ik liet dat nooit registreren of signaleren aan de VIOR.

De beoordelings- en bemiddelingscommissie kreeg in het schooljaar 1993-1994 inderdaad slechts vijf klachten. Dit is waarschijnlijk te verklaren doordat de verklaring toen pas was afgesloten en de procedures nog niet op punt stonden. Tijdens het volgende schooljaar werden er 33 klachten behandeld. In dat schooljaar sloten vijf pilotgemeenten een non-discriminatieovereenkomst af voor het basisonderwijs. In 1995-1996 waren er dertien klachten. In 1996-1997 werden er in 22 gemeenten overeenkomsten afgesloten voor het basisonderwijs, en in drie gemeenten voor het secundair onderwijs. Dat jaar werden er 26 klachten behandeld. Tijdens het lopend schooljaar waren er slechts veertien klachten. Er zijn op dit ogenblik voor dit schooljaar 28 overeenkomsten getekend voor het basisonderwijs voor het geheel van de 28 in aanmerking komende gemeenten. Al 14 overeenkomsten zijn van toepassing in het secundair onderwijs voor de 22 in aanmerking komende gemeenten.

Van al deze klachten werden er acht pas opgelost nadat de onderwijsinspectie ter plaatse vaststellingen deed en bemiddelend optrad. Van deze acht klachten waren er twee in het basisonderwijs, en zes in het secundair onderwijs. Ik overloop even de lijst van de klachten per schooljaar :

	93-94	94-95	95-96	96-97	97-98
niet ontvankelijk		6	1		
anderstalige nieuwkomers	1	2			
busvervoer		1	1		
doorverwijzing BuO		1	1		
doorverwijzing 30 %-school		3		8	3
doorverwijzing cf overeenkomst		7	3	2	
gedragsproblemen	2	2	3	1	2
geen verlenging opdracht	1				
geweigerd			2	4	3
godsdienstonderwijs				1	
hoofddoek		3	2	6	
misleidende informatie		7			
racistische houding leerlingen				1	
racistische opstelling personeel	1	1			3
ROM-project				2	
schoolverandering					3
verlofregeling en religieuze feesten				1	
totaal	5	33	13	26	14

Van den Bossche

De verschillende categorieën zijn :

- niet ontvankelijk : klachten die anoniem zijn ;
- anderstalige nieuwkomers : opvang en omgang met anderstalige nieuwkomers : bv. communicatieproblemen die omschreven worden als discriminatie ;
- busvervoer : klachten van heel korte duur die eerder verband houden met het leerlingenvervoer, bv. voorrang op de bus aan rechthebbende leerlingen, die toevallig autochtoon zijn, boven niet-rechthebbende leerlingen, die toevallig allochtoon zijn ;
- doorverwijzing BuO : allochtone ouders die niet akkoord zijn met het terecht advies om hun kind in te schrijven in het buitengewoon onderwijs en dit eerder ervaren als discriminatie ;
- doorverwijzing door een 30 %-school : deze scholen staan onder zeer hoge druk : voor autochtonen is dit percentage nog aanvaardbaar ; voor allochtonen die bewust op zoek gaan naar een gepaste school zijn dit een "witte" scholen. De 30 % - 50 % scholen dreigen in de kortste keren concentratiescholen te worden ;
- doorverwijzingen conform de overeenkomst : scholen met een bepaald percentage allochtonen verwijzen door naar scholen in de buurt met een kleiner percentage doelgroepleerlingen ;
- gedragsproblemen : disciplinair optreden, het toepassen van het schoolreglement, het algemeen schoolbeleid worden als discriminatie aangewend om de consequenties van een negatief gedrag te omzeilen ;
- geen verlenging opdracht : een tijdelijke opdracht van een (autochtone) leerkracht die niet verlengd wordt op basis van pedagogische motieven wordt aangeklaagd met verwijzing naar politieke en racistische houdingen van de directie ;
- geweigerd : geweigerd op basis van eigen contingentering vóór het afsluiten van een overeenkomst ; school oordeelt dat de beginsituatie van de leerling te zwak is om ingeschreven te worden in het secundair onderwijs ; persoonlijk conflict tussen directie en familie ; verzet tegen gemengd secundair onderwijs met inbegrip van

Turkse jongens ; verwarring van schooladressen en -telefoon ;

- godsdienstonderwijs : taalverwarring en communicatieprobleem bij het inschrijven in de gewenste school en het aanbod in die school van de lessen godsdienst ;
- hoofddoek : het toelaten van de hoofddoek in de school, in de lessen ;
- misleidende informatie : één directeur die op eigen initiatief met een schrijven aan de ouders informatie geeft over de toepassing van de overeenkomst en de te verwachten doorverwijzingen op zijn school ;
- racistische houding leerlingen : pesterijen van leerlingen die op school voor het eerst geconfronteerd worden met kinderen van vreemde afkomst ;
- racistische opstelling van personeel : houdingen en uitspraken van personeel ;
- ROM-project : ouders die de doelstellingen van dit project niet begrijpen en geen extra opvang en begeleiding voor hun kinderen verkiezen ;
- schoolverandering : bv. veranderen van school na advies om een leerjaar over te zitten ;
- verlofregeling en religieuze feestdagen : de school houdt bij haar verlofregeling geen rekening met de ramadam, het suikerfeest.

Dat is de volledige informatie waarover ik beschik.

Ik antwoord op de tweede vraag. De non-discriminatiecodes zijn netgebonden. De vier onderwijskoepels hebben vier modelcodes ontworpen en die in eigen middens verspreid. Elk van die modellen vertrekt uiteraard van de krachtlijnen van de globale verklaring, maar houdt rekening met de specificiteit van het eigen pedagogisch project. De scholen of de inrichtende machten zijn bovendien vrij om die modelcodes te gebruiken. Ze kunnen ze aanpassen of anders invullen. Ik heb geen zicht op het totaal aantal verschillende codes. Op dit ogenblik zijn lokale overeenkomsten geldig in 721 basisscholen en 279 secundaire scholen in 22 gemeenten. Elk van die scholen zou ook moeten beschikken over een non-discriminatiecode, maar het is mogelijk dat velen onder hen de netcode zonder meer hebben overgenomen of slechts marginaal gewijzigd.

Van den Bossche

Ten derde vraagt u naar de klachten van Vlaamse ouders en hoe deze worden opgevolgd. Het centrale niveau en ikzelf zijn niet op de hoogte van klachten van Vlaamse ouders als gevolg van het non-discriminatiebeleid. Mochten dergelijke klachten bestaan, zullen ze op dezelfde wijze worden behandeld. Ze zullen dus eerst het voorwerp uitmaken van lokaal overleg, en pas indien dat geen oplossing biedt, zal de beoordelings- en bemiddelingscommissie de zaak ter harte nemen.

Ten vierde is er Brussel. Ik begrijp de combinatie tussen deze code en de uiterst ingewikkelde problematiek in Brussel niet. De problematiek van de Franstalige scholen is nog veel ingewikkelder en heel specifiek. Ik versta niet wat een en ander met elkaar te maken heeft. Ik moet u het antwoord daarop schuldig blijven.

Ik kom bij de vragen van mevrouw Van Cleuvenbergen. Ik heb vorig jaar wel degelijk gezegd dat er een evaluatieonderzoek zou worden bevolen, wat ook is gebeurd. Er loopt nu een evaluatieonderzoek naar de toepassing van de verklaring in het basisonderwijs. Het onderzoek wordt uitgevoerd door een onderzoeksteam van de KUL in samenwerking met de universiteit van Gent.

Het betreft een kwalitatieve procesevaluatie in een beperkt aantal settings, namelijk vijf gemeenten, waarin volgende onderzoeksvragen voorliggen. In welke mate wordt er een wijziging vastgesteld van de leerlingenstromen op gemeentelijk niveau? In welke mate komt er een meer gemengde leerlingenpopulatie op het niveau van de scholen tot stand? Hoe verloopt op gemeentelijk niveau het overlegproces tussen verschillende partijen? En hoe verloopt het proces van intercultureel maken op het niveau van de scholen?

Het onderzoek sluit dus aan bij de twee doelstellingen van de verklaring waarnaar ook u hebt verwezen. Die doelstellingen zijn het bevorderen van een meer evenredige aanwezigheid van doelgroepleerlingen in de scholen, en een bewuster optreden tegen discriminatie door het bevorderen van het intercultureel onderwijs.

Het onderzoek startte in december 1997, en loopt over een periode van twee jaren. De eindconclusies mogen we verwachten in december 1999. Op grond van dat onderzoek zullen we beter kunnen evalueren, en kritische meningen kunnen formuleren in verband met de efficiëntie en dergelijke. Vandaag is dat nog niet mogelijk. Want het beschikbare cij-

fermateriaal is arm. Het slaat slechts op wat er nog overblijft nadat het lokale overleg zijn rol heeft gespeeld.

De voorzitter : De heer Dewinter heeft het woord.

De heer Filip Dewinter : Ik heb toch enkele bijkomende opmerkingen en vragen, mijnheer de minister. Ten eerste vind ik het verwonderlijk en bedenkelijk dat er geen cijfermateriaal wordt bijgehouden over klachten op het lokale niveau. U wijst er zelf op dat de cijfers enkel betrekking hebben op de doorverwijzingen. Als we ooit een evaluatie willen maken, dan moeten we die cijfers kennen. Ik dring er dan ook op aan dat ze alsnog worden opgevraagd, en dat er ten minste voor wordt gezorgd dat dit in de toekomst eveneens wordt gedaan. Vandaag kennen we de cijfers niet. De discussie dreigt dan ook te verzanden in een wellesnietesspelletje.

Minister Luc Van den Bossche : Dat zeg ik niet. Wel wil ik me niet uitspreken zolang ik de resultaten van de studie niet heb. Zelfs met de cijfers over de klachten op het lokale niveau in de hand beschik ik nog steeds niet over voldoende gegevens. De vier vragen die nu worden onderzocht, zijn op wetenschappelijke basis opgesteld. Dat onderzoek wordt uitgevoerd in vijf gemeenten op een totaal van 22. Dat is statistisch bekeken erg representatief. De resultaten van die studie moeten toestaan om over deze materie een goede discussie te voeren.

De heer Filip Dewinter : U stelt terecht dat die discussie vandaag niet mogelijk is. Wat me echter verwondert, is dat het aandeel van de scholen dat op dit ogenblik de code reeds heeft ondertekend, nogal laag uitvalt.

Minister Luc Van den Bossche : Het gaat om 721 basisscholen in 28 gemeenten, en 279 secundaire scholen in 22 gemeenten.

De heer Filip Dewinter : Dat is niet echt spectaculair te noemen. Als ik het goed voorheb, hebt u zich bij de totstandkoming van de code tot doel gesteld om binnen de drie jaar alle scholen voor de code te winnen.

Minister Luc Van den Bossche : De resultaten zijn toch niet slecht. Het gaat om een duizendtal scholen, op een totaal van 22 en 28 gemeenten die voor de code in aanmerking komen.

De heer Filip Dewinter : Wel, ik ken de concrete doelstelling voor de verschillende gemeenten niet.

Dewinter

Ik begrijp dat men in het hart van West-Vlaanderen niet in dezelfde mate met de problematiek wordt geconfronteerd als elders. Het zou dus nuttig zijn om te weten hoeveel scholen men met deze code wou bereiken, en dat cijfer te vergelijken met het aantal scholen dat ze al heeft aanvaard.

Minister Luc Van den Bossche : Het gaat over scholen, en niet over vestigingsplaatsen. Dat kan betekenen dat er verschillende vestigingsplaatsen worden gevat.

De heer Filip Dewinter : Dat begrijp ik. Verder stel ik vast dat een aantal schoolnetten ostentatief, en naar mijn politieke mening terecht, weigeren om de code toe te passen.

Minister Luc Van den Bossche : Daar hebben we van bij de aanvang rekening mee gehouden. De code is een overeenkomst, die steunt op de instemming van de verschillende partners. Dat is conform de bepalingen van de Grondwet.

De heer Filip Dewinter : In het Antwerpse weigert bijvoorbeeld de Joodse gemeenschap, een groep van 30.000 inwoners, uitdrukkelijk om haar schoolnet aan de code te onderwerpen.

Minister Luc Van den Bossche : Dat geldt zeker niet voor alle scholen van dat net. Maar sommige hebben inderdaad problemen met het voorstel.

De heer Filip Dewinter : Het gaat alleszins om het grootste gedeelte van de scholen van dat net.

U stelt verder dat men de vrijheid heeft om al dan niet de code te aanvaarden. Maar er staan toch financiële sancties tegenover een weigering ?

Minister Luc Van den Bossche : Daar staan geen sancties tegenover. Anders hadden we het principe van de vrijheid van onderwijs aangetast. Ik kan niet enerzijds conform de Grondwet een systeem uitbouwen dat stoelt op vrijwilligheid, en anderzijds sancties treffen tegen de onwilligen. Dat zou erg schijnheilig zijn.

De heer Filip Dewinter : Laten we punt 9 van de tekst eens bekijken.

Minister Luc Van den Bossche : Die bepaling is van toepassing op degenen die hebben getekend. Pacta sunt servanda : akkoorden moeten worden nage-

leefd. Dat is ook volgens ons burgerlijk recht zo. Overeenkomsten tussen partijen die conform de wilsovereenstemming zijn ontstaan, gelden als wet. Dat is al sinds Napoleon het geval.

De heer Filip Dewinter : Ik feite komt het erop neer dat wie weigert, de bonus niet ontvangt. Als men de doelstellingen haalt, krijgt men een bonus. Wie de code niet onderschrijft, kan de doelstellingen natuurlijk niet halen en de bonus dus al evenmin.

Minister Luc Van den Bossche : De mogelijkheid bestaat dat scholen die zich akkoord verklaren, maar hun handtekening niet respecteren, het voorwerp van decretale sancties worden. Maar dat is tot vandaag nog niet voorgevallen.

De heer Filip Dewinter : Tot besluit zou ik het nog eventjes over Brussel willen hebben. U zegt dat u de relevantie van mijn vraag niet begrijpt. Ik wil er toch op wijzen dat de Franstalige netten niet door de code zijn gebonden.

Minister Luc Van den Bossche : Die netten behoren tot het buitenland.

De heer Filip Dewinter : U zegt dat erg terecht. Maar dikwijls is de wens de moeder van de gedachte, en niet van de realiteit. In de praktijk zijn de Franstalige scholen daar niet toe gebonden. Verder gaan steeds meer kinderen van vreemdelingen en van de Franstaligen in het algemeen naar Nederlandstalige scholen, met alle gevolgen van dien. De vraag is : zal de code ook op deze scholen van kracht worden ? Zal men in het Brusselse een overeenkomst nastreven om Nederlandstalige en Franstalige scholen op voet van gelijkheid te behandelen ? Dat is vandaag uitdrukkelijk niet het geval.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

[...]

– De vergadering wordt gesloten om 16.30 uur.
